

Zaterdag 11 december 1915.

Dezen morgen geleken de stortbuien op wolkenbreuken. Zou het toch waar wezen, wat sommigen beweren, dat groote regens in verband staan met het afvuren van oorlogstuig? Gij herinnert u, dat het ten tijde van den slag van Waterloo drie dagen en nachten lang regende — 15 tot 18 juni 1815 — en op 1 september, slag van Sedan, was de omstreek ginder in een poel herschape. Er is zoo vervaarlijk geschoten deze laatste dagen en nachten en het gedreun weet maar van geen ophouden.

Op de tentoonstelling van speelgoed is veel geld ontvangen. Plan bestaat om te trachten die nijverheid van het speelgoed uit Duitschland naar België te verplaatsen. Er is toch zooveel liefs en eigenaardigs voortgebracht; het lijkt wel of de geïmproviseerde kunstenaars het hun onbekend vak met zooveel liefde hebben beoefend, dat het beste voor de toekomst te hopen is. Een bezoeker sloeg heden het volgende vanuit een raam gade: twee plaveiers waren heel de morgen bezig om de bestrating te herstellen. Noest hadden ze gearbeid, neergebogen de ruwe hardsteenen van den tas nemend, ze rangschikkend in bereid uitgegraven vierkanten en, rechtstaande, met hun zware stampers ze vastbonkend. Van tijd tot tijd wreven ze met de mouw het zweet van hun aangezicht. Daar sloeg het twaalf op den dichtbijgelegen kerktoren en ze staakten hun werk.

Elk hunner nam een vuil linnen zakje van den grond op en met een blikken drinkschotelje in de hand gingen ze zich rechtover het huis der vertelster naast elkander neerzetten op de natte bank van de laan. Noch de een noch de ander sprak een woord. Ze ontstopten hun kannetje en haalden uit het zakje in papier gewikkelde broodsmeden. Dat was hun middagmaal.

De een was de rijkste: hij had twee gereed gepelde ajuinen als toespis mede en begon stukken van den eenen af te snijden met zijn opengetrokken luikermes en beet er in. De ander zag toe. Hij stak de hand uit en hield ze open voor zijn kameraad.

Deze bedacht zich geen oogwenk. Hij legde den anderen ajuin in dien vertrouwenden palm en zonder een woord van dank, zonder een glimlach, aten beiden sprakeloos voort, eenvoudig, als hoorde het aldus, als kon het niet anders in liefderijke arme-menschen broedermin ...

Er wordt ook verteld, dat D. soldaten op een groote hoeve omstreeks Gent gingen, de aanwezige aardappelen opeischen en dat een der zonen weerstand bood en hun indringen tegen hield. Oogenblikkelijk werd hij doodgeschoten. Of dat wel waar zou wezen?

De D. nemen in de melkerijen al de boter in beslag. Op sommige dorpen hebben de inwoners — volgens het getal huisgenooten wekelijks recht op een klein gewicht. Verleden vrijdag — gisteren dus — verscheen er slechts één stuk (kluit) boter op de markt. De aanwezige huisvrouwen troepten er alle dadelijk rond. Voordat iemand prijs vragen of bieden kon, was een D. soldaat aangestapt. Hij legde de hand op den klomp. "Vorwärts," beval hij aan den boer. Deze laadde den korf met zijn koopwaar op den schouder en volgde den soldaat, die met hem de straat optrok, door de verblufte koopsters achterna gekeken. Geen enkele, die hardop een klacht of haar teleurstelling uiten dorst.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)